

दानीएलचे पुस्तक - एकशे सहा क्रमांकाचा ग्रंथ

न्यायाचे उलगडणे: 9/11 पासून रविवारच्या कायद्यापर्यंत - एक भविष्यसूचक विश्लेषण

Jeff Pippenger

2024-02-29

जिवंतांच्या शोधक न्यायाचा प्रारंभ ११ सप्टेंबर, २००१ रोजी झाला, आणि कार्यकारी न्यायाचा प्रारंभ लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्यापासून होतो. न्यायाचे हे दोन कालखंड त्या दूताच्या कार्याचे प्रतिनिधित्व करतात जो कराराच्या तिसऱ्या दूतासाठी आणि तिसऱ्या एलियासाठी मार्ग सिद्ध करतो; आणि हेच त्या एलिया-दूताच्या कार्याचा शेवट आहे, ज्याची सुरुवात मिलराईट इतिहासात झाली होती.

ख्रिस्तामध्ये कराराच्या दूताची परिपूर्ती झाल्यावर, त्याने भौतिक पृथ्वीवरील मंदिर दोनदा शुद्ध केले; ते त्याच्या शरीराचे आणि त्याच्या आध्यात्मिक मंदिराचे प्रतीक होते. त्याचे भौतिक पृथ्वीवरील मंदिर आरंभी अरण्यातील निवासमंडपाच्या मंदिररूपाने होते; त्यानंतर सोलोमनाचे मंदिर, मग बाबेलमधील सत्तर वर्षांच्या बंदिवासानंतर पुन्हा बांधण्यात आलेले मंदिर, आणि त्याच मंदिराचे हेरोदाने केलेल्या छेचाळीस वर्षांच्या पुनर्रचनेनंतरचे रूप.

देवाच्या प्रत्यक्ष उपस्थितीने निवासमंडप आणि सोलोमोनाचे मंदिर आशीर्वादित झाले, परंतु बंदिवासानंतर पुन्हा बांधण्यात आलेले मंदिर तसे आशीर्वादित झाले नाही; तरी त्या पुनर्बांधलेल्या मंदिराला ख्रिस्ताच्या प्रत्यक्ष उपस्थितीने आशीर्वाद लाभला. हेरोदाने पुनर्रचित केलेल्या मंदिराच्या इतिहासात, मलाखी अध्याय तीनच्या परिपूर्तीसाठी ख्रिस्ताने दोनदा मंदिर शुद्ध केले. पहिल्या शुद्धीकरणावेळी ख्रिस्ताने त्या मंदिराला आपल्या पित्याचे घर असे संबोधिले, परंतु मंदिराच्या शेवटच्या शुद्धीकरणावेळी ख्रिस्ताने ते यहुदांचे घर असे संबोधिले.

मिलेराइटांच्या इतिहासात ख्रिस्ताने १७९८ पासून १८४४ पर्यंतच्या छेचाळीस वर्षांत एक आध्यात्मिक मंदिर उभारले. २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी, मलाखी अध्याय तीनच्या पूर्ततेत, तो अचानक आपल्या मंदिरात आला, आणि अशा प्रकारे मूर्ख कुमारांचे शुद्धीकरण केले. त्यानंतर तो तिसऱ्या देवदूताप्रमाणे दुसरे व अंतिम शुद्धीकरण पूर्ण करण्यासाठी आला; परंतु प्राचीन इस्राएलच्या आरंभाप्रमाणेच, आधुनिक इस्राएलकडे ते कार्य पूर्ण करण्यासाठी आवश्यक असा विश्वास नव्हता.

११ सप्टेंबर २००१ रोजी, ख्रिस्त दुसऱ्या मंदिरशुद्धीसाठी परत आला; ही शुद्धी त्या निकट येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याच्या वेळी मूर्ख कुमारिका शुद्ध केल्या जातात तेव्हा पूर्ण होते, जेव्हा त्यांना या वास्तवाची जाणीव होते की १९८९ मध्ये उघड करण्यात आलेल्या ज्ञानवृद्धीचा त्यांना बोध नाही. ती ज्ञानवृद्धी उत्तरवर्षावाचा संदेश दर्शविते, जो दहा कुमारांच्या दृष्टांताच्या संदर्भात ठेवला असता मध्यरात्रीच्या हाकेचा संदेश आहे. दानिएल अकराच्या शेवटच्या सहा वचनांचा संदेश, जो १९८९ मध्ये अंतकाळी उघड करण्यात आला, त्या वचनांतील चव्वेचाळीसाव्या वचनात “पूर्वेकडून आणि उत्तरेकडून आलेल्या वार्ता” असा दर्शविला आहे.

उत्तरकालीन पावसाचा संदेश हा मध्यरात्रीच्या हाकेसारखाच संदेश आहे, आणि तो पूर्व व उत्तर यांचा संदेश आहे. पूर्व आणि उत्तर हे अनुक्रमे इस्लाम आणि पोपसत्ता यांचे प्रतिनिधित्व करतात; आणि संदेश म्हणून, ते सप्टेंबर 11, 2001 आणि लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्यादरम्यान लाओदीकेयी अॅडव्हॅंटेजमकडून बनावट रीतीने सादर केल्या जाणाऱ्या संदेशाचे प्रतिनिधित्व करतात. सप्टेंबर 11, 2001 हे इस्लामचे (पूर्वेचे) प्रतिनिधित्व करते, आणि रविवारचा कायदा पशूच्या खूपेचे (उत्तराचे) प्रतिनिधित्व करतो.

लाओदिकीया-अॅडव्हॅंटेजमसाठीचा मृत्युशय्या त्या दोन मार्गचिन्हांच्या दरम्यान दर्शविला आहे, जसा अवज्ञाकारी संदेष्ट्याचा गाढव आणि सिंह यांच्या मधील मृत्यूने प्रतिरूपाने दाखविला आहे. पशूची छाप स्वीकारणाऱ्यांसाठीचा मृत्युशय्या “पूर्वेकडून आणि उत्तरेकडून येणाऱ्या वार्ता” यांद्वारे दर्शविला आहे, ज्या पोपसत्तेला क्रोधाने पेटवितात

आणि देवाच्या लोकांवरील अंतिम छळाची सुरुवात करतात. तो संदेश संयुक्त संस्थानांतील लवकरच येऊ घातलेल्या रविवार-कायद्यापासून आरंभ होतो; तेच ते ठिकाण आहे आणि तोच तो काळ आहे, जेव्हा तिसऱ्या धिक्कारातील इस्लाम अचानक प्रहार करतो. तो अनपेक्षित आक्रमण राष्ट्रीय विध्वंस घडवून आणतो आणि राष्ट्रांना संतप्त करतो; अशा प्रकारे इस्लामच्या विरोधात सर्व राष्ट्रांना एकत्र आणण्यासाठी आर्थिक व राजकीय प्रेरणा उपलब्ध करून देतो, आणि हे अजगर, पशू आणि खोटा संदेष्टा यांच्या त्रिविध ऐक्याच्या अधिपत्याखाली घडते.

तिसऱ्या एलियाने दर्शविलेल्या इतिहासात, तिसऱ्या धिक्काराची ओळख करून देणारा संदेश अजगर, पशू आणि खोट्या संदेष्ट्यास हे सूचित करतो की, पोपसत्तेच्या अधिकाराच्या चिन्हाची उपासना केल्याबद्दल मनुष्यांना शिक्षा देण्यासाठी देव ज्या न्यायाच्या साधनाचा उपयोग करतो, ते इस्लाम आहे. जसे तीन रोम, तीन बाबेल, तीन एलिया आणि मार्ग तयार करणारे तीन संदेशवाहक यांच्या बाबतीत आहे, तसेच तिसरा धिक्कार हा तीन धिक्कारांच्या त्रिगुणित अनुप्रयोगाने स्थापित केला जातो.

आणि मी पाहिले, आणि स्वर्गाच्या मध्यभागातून उडणारा एक देवदूत ऐकला, जो मोठ्या आवाजाने म्हणत होता, "हाय, हाय, हाय, पृथ्वीवर राहणाऱ्यांवर, कारण त्या उरलेल्या तीन देवदूतांच्या तुतारींच्या आवाजांमुळे, ज्यांचा निनाद अजून व्हायचा आहे!" प्रकटीकरण 8:13.

सिस्टर व्हाइट यांनी स्मिथ यांच्या *Daniel and Revelation* या पुस्तकास अत्यंत ठाम मान्यता दिली आणि असे सूचित केले की प्रत्येक सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्टकडे हे पुस्तक असावे; जरी त्यांनी ते मी आत्ताच जसे लिहिले आहे तितक्या थेटपणे व्यक्त केले नाही, तरी त्यांच्या मान्यतेत तो आशय स्पष्टपणे अंतर्भूत आहे.

"प्रभु कामगारांना आवाहन करतो की त्यांनी कॅनव्हॅसिंगच्या क्षेत्रात प्रवेश करावा, जेणेकरून वर्तमान सत्याचा प्रकाश धारण करणारी पुस्तके प्रसारित केली जावीत. जगातील लोकांना हे माहीत असणे आवश्यक आहे की काळाची चिन्हे पूर्ण होत आहेत. त्यांच्यापर्यंत अशी पुस्तके पोहोचवा जी त्यांना प्रकाश देतील. Daniel and Revelation, The Great Controversy, Patriarchs and Prophets, आणि The Desire of Ages ही आता जगापर्यंत जावीत. Daniel and Revelation मध्ये अंतर्भूत असलेले महान शिक्षण ऑस्ट्रेलियातील अनेकांनी उक्तेने वाचले आहे. हे पुस्तक अनेक अमूल्य आत्म्यांना सत्याच्या ज्ञानापर्यंत आणण्याचे साधन ठरले आहे. Thoughts on Daniel and the Revelation याचा प्रसार करण्यासाठी जे काही करता येईल ते सर्व केले पाहिजे. या पुस्तकाचे स्थान घेऊ शकेल असे दुसरे कोणतेही पुस्तक मला ज्ञात नाही. हे देवाचा सहाय्यकारी हात आहे."

"जे लोक बराच काळ सत्यामध्ये आहेत ते निद्रिस्त आहेत. त्यांना पवित्र आत्म्याद्वारे पवित्रीकरण प्राप्त होणे आवश्यक आहे. तिसऱ्या देवदूताचा संदेश मोठ्या आवाजात घोषित केला गेला पाहिजे. आपल्या समोर अत्यंत गंभीर विषय उभे आहेत. आपल्याकडे गमावण्यास वेळ नाही. देव करो की आपण अशा किरकोळ गोष्टींना परवानगी देऊ नये की ज्यामुळे जगाला दिला गेला पाहिजे असा प्रकाश झाकोळला जाईल." Manuscript Releases, volume 21, 444.

दानियेलाच्या पुस्तकातील "दैनिक" याविषयी मिलरवादी मत नाकारणाऱ्यांनी ज्या पुस्तकासही नाकारले, त्या पुस्तकाची ओळख "देवाचा सहाय्यकारी हात" अशी करण्यात आली होती. जर देवाच्या लोकांना मागील उद्धरणात उल्लेख केलेली पुस्तके प्रसारित करण्याची जबाबदारी देण्यात आली असेल, तर याचा अर्थ असा होतो की देवाच्या लोकांकडे ते पुस्तक स्वतः असणे आवश्यक होते. ते पुस्तक दानियेलाच्या पुस्तकातील "दैनिक" याविषयीच्या "नव्या" मताचा प्रसार करणाऱ्यांच्या आक्रमणाचे केंद्रबिंदू होते; कारण तेच ते पुस्तक होते, ज्याचे पुनर्लेखन करून "दैनिक" याविषयीचे योग्य मत काढून टाकण्याची त्यांची इच्छा होती.

दानिएलच्या पुस्तकातील "दैनंदिन" विषयक बंडातील दोन प्रमुख नेत्यांचा उल्लेख करताना सिस्टर व्हाइट यांनी वारंवार असे निदर्शनास आणले की त्यांच्यात (प्रेसकॉट आणि डॉनिएल्स) "कारणापासून परिणामापर्यंत तर्क करण्याची" क्षमता नव्हती. लाओदिकेयन अॅडव्हेंटिस्ट इतिहास-पुनर्लेखनवादी देखील याच समस्येने ग्रस्त असल्याचे

दिसते.

१८८८ पासून पुढे बंडखोरीच्या इतिहासात अग्रणी असलेल्या पुरुषांनी, त्यांच्या वैयक्तिक अनुभवातील एखाद्या टप्प्यावर, "द डेली" या खोल्या शिकवणीचा स्वीकार केला होता. त्यांची बंडखोरी हा "परिणाम" होता, आणि "द डेली" विषयीची चुकीची समज ही "कारण" होती. लाओदिकीयन अॅडव्हेंटिस्ट पुनरावलोकनवादी अशिक्षितांना असे मानण्यास प्रवृत्त करतात की अॅडव्हेंट इतिहासातील तेच ऐतिहासिक बंडखोर प्रत्यक्षात बंडखोरीत नव्हते; तरी त्यांच्या सुधारित साक्षीला बायबल आणि स्पिरिट ऑफ प्रॉफेसी यांच्या साक्षीचे कधीही समर्थन लाभत नाही. कारण ते त्या "परिणामाला" बंडखोरी मानत नाहीत, म्हणून ते "कारण" शोधण्याची शक्यता बंद करतात.

जसा पक्षी भटकत असतो, जशी अबाबील उडत असते, तसा कारणाविना दिलेला शाप येणार नाही. नीतिसूत्रे 22:6.

देवाच्या लोकांनी बंडखोरी ओळखावी, आणि जेव्हा ते तसे करतात, तेव्हा त्यांनी तिचे कारण शोधले पाहिजे. त्यानंतर त्यांनी त्या कारणाचा उपाय केला पाहिजे. पुढील उताऱ्यात सिस्टर व्हाईट अखनाच्या कथेविषयी भाष्य करित आहेत.

"मला दाखविण्यात आले आहे की येथे देव अशा लोकांमधील पापाकडे तो कशा दृष्टीने पाहतो, जे स्वतःला त्याची आज्ञा पाळणारे लोक असल्याचे मान्य करतात. ज्यांना त्याच्या सामर्थ्याच्या विलक्षण प्रकटीकरणांचे साक्षीदार होण्याद्वारे त्याने विशेष मान दिला आहे, जसे प्राचीन इस्राएलला दिला होता, आणि जे तरीसुद्धा त्याच्या स्पष्ट आज्ञांकडे दुर्लक्ष करण्याचे धाडस करतात, ते त्याच्या क्रोधाचे विषय ठरतील. तो आपल्या लोकांना शिकवू इच्छितो की अवज्ञा व पाप ही त्याला अत्यंत अप्रिय आहेत आणि त्यांच्याकडे हलक्यापणे पाहिले जाऊ नये. तो आपल्याला दाखवितो की जेव्हा त्याचे लोक पापात आढळतात, तेव्हा त्यांनी तत्काळ ठाम उपाय करून ते पाप आपल्या मधून दूर करावे, जेणेकरून त्याची नापसंती त्यांच्यापैकी सर्वांवर राहू नये. परंतु जर लोकांची पापे जबाबदारीच्या स्थानांवरील लोकांनी दुर्लक्षित केली, तर त्याची नापसंती त्यांच्यावर राहिल, आणि देवाचे लोक, एक समूह म्हणून, त्या पापांसाठी जबाबदार धरले जातील. भूतकाळात आपल्या लोकांशी केलेल्या व्यवहारांत प्रभु चर्चमधून अन्याय दूर करून तिला शुद्ध करण्याची आवश्यकता दर्शवितो. एक पापी असा अंधकार पसरवू शकतो की ज्यामुळे संपूर्ण मंडळीपासून देवाचा प्रकाश दूर राहिल. जेव्हा लोकांना जाणवते की अंधकार त्यांच्यावर उतरू लागला आहे, आणि त्याचे कारण त्यांना ठाऊक नसते, तेव्हा त्यांनी मोठ्या नम्रतेने व आत्मनम्रतेने देवाचा मनापासून शोध घ्यावा, जोपर्यंत त्याच्या आत्म्याला शोक देणाऱ्या चुका शोधून काढल्या जात नाहीत आणि दूर केल्या जात नाहीत."

"आम्ही देवाने मला दाखविलेल्या अस्तित्वात असलेल्या चुकींचा निषेध केला म्हणून आमच्याविरुद्ध जो पूर्वग्रह उत्पन्न झाला आहे, आणि कठोरता व तीव्रतेची जी आरोळी उठविण्यात आली आहे, ती अन्यायकारक आहे. देव आम्हाला बोलण्याची आज्ञा देतो, आणि आम्ही मौन बाळगणार नाही. जर त्याच्या लोकांमध्ये चुकीच्या गोष्टी उघडपणे दिसत असतील, आणि देवाचे सेवक त्यांच्याविषयी उदासीन राहून पुढे निघून जात असतील, तर ते प्रत्यक्षात पाप्याला पाठबळ देतात व त्याचे समर्थन करतात; आणि तेही तितकेच दोषी ठरतात व देवाची अप्रसन्नता त्यांच्यावर तितक्याच निश्चितपणे येईल; कारण दोषींच्या पापांसाठी त्यांना जबाबदार धरले जाईल. दर्शनात मला अशा अनेक उदाहरणांकडे निर्देश करण्यात आला आहे, जिथे देवाच्या सेवकांनी आपल्या मध्ये अस्तित्वात असलेल्या चुकींशी व पापांशी व्यवहार करण्यास केलेल्या दुर्लक्षामुळे देवाची अप्रसन्नता ओढवून घेतली गेली आहे. ज्यांनी या चुकींचे समर्थन केले, त्यांना लोकांनी स्वभावाने अत्यंत सौम्य आणि मनोहर असे मानले, केवळ यासाठी की त्यांनी शास्त्रवचनांनी स्पष्टपणे सांगितलेले कर्तव्य पार पाडण्याचे टाळले. ते कार्य त्यांच्या भावनांना रुचणारे नव्हते; म्हणून त्यांनी ते टाळले." Testimonies, volume 3, 265.

अॅडव्हेंटिझममध्ये बंड केलेल्या नेत्यांच्या इतिहासांवरून हे सिद्ध होते की त्यांच्या बंडामध्ये जवळजवळ नेहमी दिसून येणाऱ्या टप्प्यांपैकी एक असा आहे की त्यांच्या वैयक्तिक अनुभवातील एखाद्या टप्प्यावर त्यांनी "the daily" या विषयाविषयीचा खोटा दृष्टिकोन स्वीकारला. असे असले तरी, स्मिथ यांचे पुस्तक प्रेरित नसले आणि त्यात काही सिद्धान्तविषयक अडचणी असल्या, तरीही प्रकटीकरणाच्या आठव्या आणि नवव्या अध्यायांविषयीच्या पायोनिअर

समजुतीचा ते अत्युत्तम आढावा देते, जिथे पहिल्या सहा तुताऱ्यांचा भविष्यसूचक इतिहास मांडलेला दिसतो. म्हणून, तीन हायांच्या त्रिविध अनुप्रयोगाचा विचार आरंभ करीत असताना, आम्ही स्मिथ यांच्या Daniel and Revelation या पुस्तकातील त्यांच्या भाष्याचा संदर्भ घेऊ.

सिस्टर व्हाइट आपल्याला कळवितात की विल्यम मिलर यास प्रकटीकरणाच्या पुस्तकाविषयी महान प्रकाश देण्यात आला होता, परंतु तेराव्या अध्यायाविषयी, तसेच सोळाव्या ते अठराव्या अध्यायांबाबत त्याची समज चुकीची होती; कारण इतिहासातील तो अशा चुकीच्या दृष्टिबिंदूवर होता की तेथे तीन, दोन नव्हे, उध्वस्त करणाऱ्या सत्ता आहेत हे तो पाहू शकला नाही. त्याला प्राप्त झालेला महान प्रकाश प्रकटीकरणाच्या दुसऱ्या ते नवव्या अध्यायांवर होता.

“प्रचारक आणि लोक यांनी प्रकाशितवाक्याच्या पुस्तकाकडे गूढ आणि पवित्र शास्त्रातील इतर भागांपेक्षा कमी महत्त्वाचे असे मानून पाहिले आहे. परंतु मला दाखविण्यात आले की हे पुस्तक खरोखरच विशेषतः शेवटच्या दिवसांत जगणाऱ्यांच्या लाभाकरिता दिलेले एक प्रकटीकरण आहे, जेणेकरून त्यांना आपली खरी स्थिती आणि आपले कर्तव्य निश्चितपणे ओळखण्यास मार्गदर्शन मिळावे. देवाने विल्यम मिलर यांचे मन भविष्यवाण्यांकडे वळविले आणि प्रकाशितवाक्याच्या पुस्तकावर त्यांना महान प्रकाश दिला.” Early Writings, 231.

मिलरने मंडळ्या, शिक्के, तुर्या आणि क्रोधपात्रे यांविषयीची आपली समज पुढीलप्रमाणे मांडली.

“आशियातील सात मंडळ्या म्हणजे ख्रिस्ताच्या मंडळीचा तिच्या सात स्वरूपांतील इतिहास होय—तिच्या सर्व वळणावळणांत, तिच्या सर्व समृद्धी व संकटांत, प्रेषितांच्या दिवसांपासून जगाच्या अंतापर्यंत. सात मुद्रा म्हणजे पृथ्वीवरील सत्ताधीश व राजे यांचे मंडळीवर झालेले व्यवहार, आणि त्याच काळात देवाने आपल्या लोकांचे केलेले संरक्षण, यांचा इतिहास होय. सात कर्णे म्हणजे पृथ्वीवर, किंवा रोमन राज्यावर, पाठविण्यात आलेल्या सात विशेष व भीषण न्यायांची कथा होय. आणि सात पात्रे म्हणजे पोपसत्ताक रोमवर पाठविण्यात आलेल्या सात अंतिम पीडा होत. यांच्यामध्ये इतर अनेक घटना मिसळलेल्या आहेत; त्या उपनद्यांच्या प्रवाहांप्रमाणे त्यांत विणल्या गेल्या आहेत, आणि भविष्यवाणीच्या महान नदीला परिपूर्ण करीत जातात, जोपर्यंत संपूर्ण प्रवाह अखेरीस अनंतकाळाच्या महासागरात आपल्याला पोहोचवीत नाही.”

“माझ्या मते, प्रकटीकरणाच्या पुस्तकातील योहानाच्या भविष्यवाणीची ही योजना आहे. आणि जो मनुष्य हे पुस्तक समजून घेण्याची इच्छा करतो, त्याला देवाच्या वचनाच्या इतर भागांचे सखोल ज्ञान असले पाहिजे. या भविष्यवाणीत वापरलेली प्रतीके आणि रूपके, त्याच ग्रंथात सर्वच स्पष्ट केलेली नाहीत, तर ती इतर संदेश्यांमध्ये शोधली पाहिजेत, आणि पवित्र शास्त्रातील इतर उताऱ्यांमध्ये त्यांचे स्पष्टीकरण केले गेले पाहिजे. म्हणून हे स्पष्ट आहे की, कोणत्याही एका भागाचे स्पष्ट ज्ञान प्राप्त करण्यासाठीही देवाने संपूर्णाचे अध्ययन अभिप्रेत ठेवले आहे.” William Miller, Miller’s Lectures, volume 2, lecture 12, 178.

जसा कराराच्या दूतासाठी मार्ग तयार करणारा तिसरा दूत हा मंडळीच्या न्यायाच्या अंतर्गत इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करतो, त्याच्या विरोधात आधुनिक बाबेलच्या न्यायातील बाह्य इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करणारा तिसरा एलियाह आहे, त्याचप्रमाणे मंडळ्या आणि मुद्रांबाबतच्या अग्रदूत समजुतीने त्याच अंतर्गत-बाह्य साक्षीची ओळख करून दिली.

प्रकटीकरणाच्या ४थ्या, ५व्या आणि ६व्या अध्यायांत आपल्या लक्षात या मुद्रांचा परिचय करून दिला आहे. या मुद्रांखाली प्रस्तुत केलेली दृश्ये प्रकटीकरण ६ मध्ये आणि प्रकटीकरण ८ च्या पहिल्या वचनात दर्शविली आहेत. ही दृश्ये स्पष्टपणे त्या घटनांचा समावेश करतात, ज्यांच्याशी मंडळीचा संबंध या युगाच्या आरंभापासून ख्रिस्ताच्या आगमनापर्यंत जोडलेला आहे.

“जरी सात मंडळ्या चर्चचा आंतरिक इतिहास प्रस्तुत करतात, तरी सात मुद्रा तिच्या बाह्य इतिहासातील महान घटनांना दृष्टिपथात आणतात.” उरियाह स्मिथ, The Biblical Institute, 253.

उरियाह स्मिथ हे मंडळ्यांच्या अंतर्गत व बाह्य संबंधांविषयीच्या मिलराइट समजुतीची ओळख करून देत होते, आणि जेम्स व्हाईट समांतर इतिहासांच्या दृष्टीने तत्सम आढावा मांडतात.

“आता आपण मंडळ्या, मोहरे, आणि पशू किंवा सजीव प्राणी, हे जिथपर्यंत एकाच कालखंडांचा व्याप करणारे म्हणून परस्परांशी ताडून पाहता येतात तिथपर्यंत मागोवा घेतला आहे. मोहरे संख्या सात आहेत, परंतु पशू केवळ चार आहेत. आणि येथे हे लक्षात घेणे उचित ठरेल, की पहिला, दुसरा, तिसरा आणि चौथा मोहर उघडला जातो तेव्हा पहिला, दुसरा, तिसरा आणि चौथा पशू ‘ये आणि पाहा’ असे म्हणताना ऐकू येतो; परंतु पाचवा, सहावा आणि सातवा मोहर उघडला जातो तेव्हा असा कोणताही आवाज ऐकू येत नाही. तसेच, शेवटच्या तीन मंडळ्या आणि शेवटचे तीन मोहरे, पहिल्या चार मंडळ्या आणि पहिल्या चार मोहरे जसे एकाच कालखंडांचा व्याप करणारे म्हणून परस्परांशी जुळतात, तसे जुळत नाहीत. परंतु, आपण दाखवून दिल्याप्रमाणे, मंडळ्या, मोहरे आणि पशू हे जवळजवळ 1800 वर्षांच्या अवकाशात, म्हणजे आपण वर्तमानकाळातील अर्धशतकाहून थोडे अधिक मागे येईपर्यंत, एकाच कालखंडांचा व्याप करणारे म्हणून परस्परांशी सुसंगत ठरतात.” James White, Review and Herald, February 12, 1857.

आपण नुकतेच मिलराइट इतिहासातील तीन प्रमुख अग्रेसरांचा उल्लेख केला. या तिघांनीही “द डेली” बाबत योग्य दृष्टिकोन धरला होता, आणि मिलर यांना समजून घेण्यास व सादर करण्यास मार्गदर्शित करण्यात आलेल्या सत्याच्या चौकटीत मंडळ्या, शिक्के आणि कर्णे यांचे एकूण विहंगावलोकनही त्यांनी स्वीकारले होते.

“जेव्हा असे पुरुष पुढे येतात की जे देवाने आपल्या पवित्र आत्म्याद्वारे स्थापन केलेल्या पायाभरणीतील एक खुंटी किंवा स्तंभ हलवू पाहतात, तेव्हा आमच्या कार्यातील जे वृद्ध पुरुष अग्रदूत होते त्यांनी स्पष्टपणे बोलावे; आणि जे मृत आहेत त्यांनीही आमच्या नियतकालिकांत त्यांच्या लेखांचे पुनर्मुद्रण करून बोलावे. देवाने आपल्या लोकांना सत्याच्या मार्गाने पावलोपावली चालवित असता जो दैवी प्रकाशकिरण दिला आहे, तो एकवटून घ्या. हे सत्य काळ व कसोटी यांच्या परीक्षेत टिकून राहिल.” Manuscript Release, 760, 10.

११ सप्टेंबर २००१ रोजी, प्रकटीकरण अध्याय अठरा मधील तो पराक्रमी देवदूत उतरला आणि ज्यांनी स्वर्गातून नुकतीच उतरलेली भाकर स्वीकारून खाणार होते, त्यांना यिर्मया अध्याय सहा मधील “जुन्या वाटांकडे” परत नेण्याचे कार्य सुरू केले. अल्फा आणि ओमेगा यांना, एक लाख चव्वेचाळीस हजारांमध्ये असण्यासाठी प्रयत्न करण्यास तयार असलेल्या लोकांनी हे पाहणे आवश्यक होते की, ११ ऑगस्ट १८४० रोजी त्याला स्वर्गातून खाली आणणारी गोष्ट ही केवळ एका समय-भविष्यवाणीची पूर्तता नव्हती, तर दुसऱ्या धिक्काराच्या समय-भविष्यवाणीचीच पूर्तता होती. त्याला आपल्या लोकांनी त्या इतिहासातील जुन्या वाटा पुन्हा शोधाव्यात अशी गरज होती, ज्या इतिहासात त्याने १७९८ ते १८४४ या छेचाळीस वर्षांत मिलराइटांचा मंदिर उभारला होता.

तो इतिहास कचरा आणि बनावट नाणी व दागिने यांनी झाकला गेला होता. तो इतिहास एका खोल्या पायाभूत संदेशाने आच्छादित झाला होता, जो वाळूवर उभारला गेला होता, युगानुयुगांच्या खडकावर नव्हे. तो मिलेराइट्सच्या इतिहासात होता—त्या इतिहासात, जिथे, पेत्र जसे वर्णन करतो, मिलेराइट्स, “जे पूर्वी लोक नव्हते, परंतु” नंतर “देवाचे लोक” झाले, ज्यांना “आध्यात्मिक घर, पवित्र याजकवर्ग” म्हणून उभे केले गेले आणि बांधले गेले. यहुदाच्या वंशाचा सिंह 11 सप्टेंबर 2001 रोजी खाली उतरला, आणि त्याने आपल्या अखेरच्या दिवसांतील लोकांना मिलेराइट मंदिर उभारण्याच्या इतिहासातील “मंदिर” शुद्ध करण्याच्या कार्यात नेले. त्या कार्याचे प्रतिरूप एका भविष्यवाणीत दाखविण्यात आले होते, ज्याने भविष्य सांगितले होते की प्रभु योशिया नावाचा एक मनुष्य उभा करील, (ज्याचा अर्थ देवाचा पाया असा होतो).

जेव्हा अवज्ञाकारी संदेष्ट्याच्या भविष्यवाणीच्या पूर्ततेत योशीयाला उभे केले गेले, तेव्हा त्याने अव्यवस्थित झालेल्या मंदिराच्या दुरुस्तीचे कार्य आरंभ केले. दुरुस्ती व स्वच्छतेच्या कार्यात “मोशेचा शाप” सापडला, आणि तो योशीयासमोर वाचण्यात आला तेव्हा त्यातून योशीयाची सुधारणा घडून आली. ११ सप्टेंबर २००१ नंतर “सात वेळा” यांच्या पुनर्शोध्याच्या संदर्भात, आम्ही त्या भविष्यवाणीचा विचार करू.

तो अभ्यास आपण पुढील लेखात सुरू करू.

“जोपर्यंत सत्याचा अंगीकार करीत असल्याचा दावा करणारे लोक सैतानाची सेवा करीत असतात, तोपर्यंत त्याची नरकासमान सावली देव आणि स्वर्ग यांविषयी त्यांच्या दृष्टीला आड येईल. ते आपल्या पहिल्या प्रेमाचा त्याग केलेल्यांप्रमाणे असतील. त्यांना अनंतकाळच्या वास्तवांचे दर्शन होऊ शकणार नाही. देवाने आमच्यासाठी जे सिद्ध केले आहे, त्याचे प्रतीकात्मक चित्रण जखऱ्या, अध्याय 3 आणि 4, तसेच 4:12-14 मध्ये करण्यात आले आहे: ‘मग मी पुन्हा उत्तर देऊन त्याला म्हणालो, या दोन सुवर्ण नळ्यांद्वारे स्वतःमधून सुवर्ण तेल ओतणाऱ्या या दोन जैतूनाच्या फांद्या काय आहेत? तेव्हा त्याने मला उत्तर देऊन म्हटले, या काय आहेत हे तुला माहीत नाही काय? आणि मी म्हणालो, नाही, माझ्या प्रभो. तेव्हा तो म्हणाला, हे ते दोन अभिषिक्त आहेत, जे संपूर्ण पृथ्वीच्या प्रभूजवळ उभे आहेत.’”

“परमेश्वर सर्व साधनांनी परिपूर्ण आहे. त्याच्याकडे कोणत्याही साधनसुविधेचा अभाव नाही. आपल्या विश्वासाच्या अभावामुळे, आपल्या भौतिक वृत्तीमुळे, आपल्या उथळ बोलण्यामुळे, आपल्या अविश्वासांमुळे—जो आपल्या संभाषणात प्रकट होतो—आपल्या भोवती अंधकारमय सावल्या दाटून येतात. ख्रिस्त शब्दात वा चारित्र्यात सर्वस्वी मनोहर, आणि दहा हजारांमध्ये श्रेष्ठ असा प्रकट होत नाही. जेव्हा आत्मा स्वतःला व्यर्थतेकडे उंचावण्यात संतुष्ट असतो, तेव्हा परमेश्वराचा आत्मा त्याच्यासाठी फारसे काही करू शकत नाही. आपल्या दूरदृष्टीहीन नजरेस सावली दिसते, परंतु तिच्या पलीकडील वैभव दिसत नाही. देवदूत चार वारे धरून ठेवत आहेत; ते एका क्रुद्ध घोड्याप्रमाणे दर्शविले गेले आहेत, जो सुटून निघण्याचा आणि संपूर्ण पृथ्वीच्या पृष्ठभागावर धावून जाण्याचा प्रयत्न करीत आहे, आपल्या मार्गात विनाश व मृत्यू वाहून नेत आहे.”

“आपण अनंत जगाच्या अगदी उंबरठ्यावर असताना झोपून राहणार काय? आपण बोथट, थंड व मृत राहणार काय? अहो, आपल्या मंडळ्यांमध्ये देवाचा आत्मा आणि श्वास त्याच्या लोकांमध्ये फुंकला जावा, जेणेकरून ते आपल्या पायांवर उभे राहून जिवंत होतील. आपल्याला हे पाहण्याची गरज आहे की मार्ग अरुंद आहे, आणि दार संकुचित आहे. परंतु आपण त्या संकुचित दारातून आत गेल्यावर, त्याची विशालता अमर्याद आहे.”

Manuscript Releases, volume 20, 216, 217.